

men først da det ærede Medlem oplyste, at nogle af disse Dyr læger havde mellem 5,000 og 10,000 Kr. i aarlig Indtægt, vilde Ministeren medvirke til maaske at fjerne den Bevilling.

Saa skal jeg lige nævne en anden Bevilling, en Nybevilling, som heller ikke vidner om, at Sparsommeligheden er trængt særlig stærkt igennem paa alle Omraader hos den højtærede Minister. Det er en Bevilling paa 2,000 Kr. til „Dansk Skovforening“. Jeg har personlig intet imod, at denne Forening faar de 2,000 Kr., men under den økonomiske Tilstand i Øjeblikket, hvor man knapper Husmændene af paa de to omtalte Punkter, forekommer det mig, at denne Bevilling godt kunde være skudt ud, og at „Dansk Skovforening“ ogsaa kunde have undværet sine 2,000 Kr. Det er ikke en Forsamling af særlig trængende Smaafolk. Formanden for Afdelingen i Jylland er Hofjægermester Ræder, der vistnok bor her i København, og Formanden for Fyn er Grev Ahlefeldt Laurvig-Lehn til Lehnskov, og Formanden for Lolland-Falster er Skovrider Wilhelm i Skovly, medens Formanden paa Sjælland og Formanden for Fællesbestyrelsen er Baron, Hofjægermester Wedell-Neergaard, Svenstrup. Jeg kunde tænke mig, at under de økonomisk vanskelige Forhold, hvor vi knappe Husmændene af, kunde disse Herrer have givet Afkald paa den Statsstøtte, den højtærede Landbrugsminister stiller Forslag om at give dem. Under andre Forhold — jeg vil tage Forbehold — vilde jeg maaske ikke have noget imod, at Bevillingen blev ydet, men under det økonomiske Tryk forekommer det mig, at disse Herrer kunde dele Vilkaar med andre Statsborgere og give Afkald paa Statsstøtten foreløbig, til vi kom ind i bedre Tider.

Der er et Punkt, jeg ogsaa kunde have lyst til at nævne for den højtærede Landbrugsminister. I Fjor ved Finanslovens første Behandling lød der Røster fra forskellige Sider — jeg ser omkring mig flere ærede Medlemmer, der i den Anledning tog Ordet — for at indskrænke Statens Tilskud paa Husdyrbrugets Omraade. Det var ikke Partipolitik, det var Medlemmer baade af Højre og moderat Venstre og radikalt Venstre og maaske ogsaa af Socialdemokratiet, det erindrer jeg ikke, i alt Fald Folk fra forskellige politiske Partier, der sagde, at her paa dette Felt kunde der indvindes betydelige, eller lad os sige forholdsvis betydelige, Besparelser. Der var endog et enkelt æret Medlem, der mente, at disse Penge blev brugte i Øjemed, der ikke var

særlig heldige. Den Gang tog Ministeriet Anledning til at nedsætte et Udvalg af Landbrugets egne Tillidsmænd til at tage denne Sag under Overvejelse. Og dette Udvalg arbejdede med prisværdig Hurtighed og Iver, saa det allerede var muligt at se et Lovforslag paa Tingets Bord — jeg husker ikke, om det var i Februar, men det var det vist —, som gik ud paa at indvinde en Besparelse straks paa op imod 300,000 Kr. og i Løbet af nogle faa Aar en paa 426,000. Det var Landbrugets egne Tillidsmænd i denne Sal, der gjorde opmærksom paa, at disse Penge kunde spares indenfor Landbrugets Organisationer, og som saa hurtigt og resolut foreslog at stryge disse Penge. Jeg erindrer, at 3 ærede Medlemmer, et Mindretal i Udvalget, mente, at man kunde vente, til der forelaa Besparelser paa andre Omraader. Men nu kommer den ærede Minister og foreslaar Besparelser overfor Husmændene. Hvorfor i al Verden saa ikke foreslaa Besparelser paa det nævnte Omraade, da alle, som have beskæftiget sig med denne Sag her i Salen og i Udvalget, vare enige derom? Her synes det mig, at Ministeren kunde have været lidt mere ivrig i sin Sparsommelighed. Naturligvis, jeg indrømmer, at Meningerne kunne være delte om, hvor man skal spare. Jeg mener, her er særlig Anledning til at spare, idet adskillige af de Penge sikkert uden nogen som helst Skade kunde indtages i Statskassen.

Jeg er enig i den Betragtning, at Staten i visse Tilfælde maa støtte Bestræbelser eller Forsøg i sin Vorden. Men hvis disse Bestræbelser eller Forsøg ikke i Løbet af nogle Aar vise sig at kunne staa paa egne Ben, forekommer det mig, at saa burde Statens Støtte ikke opretholdes, thi saa er Sagen ikke levedygtig og fortjener ikke Støtte. Og her er der netop et Omraade, hvor man skulde synes, at man havde naaet Konfirmationsalderen, saa at man kunde staa paa egne Ben. Jeg henstiller til den højtærede Ministers alvorlige Overvejelse, om det ikke var betimeligt snarest muligt at tage fat paa disse Bevillinger uden at afvente Besparelseskommissionens Forslag, om hvis Komme jeg intet ved — den højtærede Minister ved maaske heller ikke noget derom. Jeg ved ikke en Gang, om Besparelseskommissionen overhovedet tager fat paa disse Bevillinger, da det ikke er frie Bevillinger paa Finansloven, men Bevillinger bundne ved særlig Lov. Jeg anmoder derfor den højtærede Minister om at tage fat saa hurtigt som muligt og ved et særligt Lovforslag søge at indvinde de